

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 05/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 76

Chúng sanh chúng ta đến thế gian này là do nghiệp và mọi việc tốt xấu mà chúng ta đang trải qua đều hình thành từ nghiệp. Thế nhưng mỗi khi chúng ta đối diện với chướng ngại và khó khăn thì phần nhiều chúng ta không cam lòng, đều phản kháng rất quyết liệt. Chúng ta thậm trí oán trời trách người. Làm như thế chúng ta lại tạo nghiệp nên nghiệp chồng nghiệp, đời sống mọi việc lại càng thêm khó khăn.

Đây là lý do vì sao nghiệp của chúng ta không tiêu bớt, càng lúc càng nặng. Hòa Thượng chỉ dạy rằng đã thiếu nợ người thì trả cho xong, việc ứng xử phản kháng của chúng ta khiến nợ ngày càng lây dây. Ở nước ngoài, các khoản nợ thường gửi thông qua hóa đơn về tận nhà, nếu người dân không trả thì đời sống của họ sẽ rất khó khăn. Hòa Thượng nói rằng cho dù trả nợ khó chịu đến thế nào chẳng nữa, chúng ta vẫn phải cắn chặt môi mà trả nợ. Chúng ta cùng quát sát thì thấy rằng bản thân mình khi bị người đối xử tệ bạc còn muốn báo thù lại, vậy mà người khác báo thù mình thì mình lại phản kháng. Như thế có công bằng không?

Sáng sớm vừa đánh xe ra đường, mình làm người ta giật mình khiến người ta mắng chúng ta là đui mù, cho nên, mọi việc ở thế gian chẳng vô duyên vô cớ, đều là nhân duyên quả báo, nhân trước quả sau. Chúng ta khi tạo nghiệp thì thoải mái không hề biết nhưng đến khi trả nghiệp thì vô cùng khó chịu.

Người có thể quán sát thấu đạo lý nhân duyên, nhân quả sẽ sống được an vui hơn, ngược lại, không quán thấu được thì sẽ sống trong đau khổ. Người thế gian nhiều người ích kỷ, đồ vật của họ, họ giữ khư khư không cho ai còn đồ vật của người khác, họ lại có ý muốn sắp đặt, định đoạt. Vậy tại sao mình phải gặp họ? Vì mình có duyên nghiệp với họ.

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng những người đó đang giúp ta tăng tấn đạo nghiệp, giúp chúng ta tiêu trừ nghiệp chướng. Không có họ chúng ta biết đi đâu để tiêu nghiệp. Lời của Ngài có đạo lý sâu sắc nhưng chúng ta lại không can tâm. Khi gặp tình huống cụ thể, chúng ta chẳng còn nhớ đến lời dạy của Thánh Hiền, hoàn toàn hành xử theo tập khí nên chúng ta phạm phù vẫn là phạm phư. Hòa Thượng dạy chúng ta rằng mình bị mắng thì mình phải cảm ơn họ và niệm “*A Di Đà Phật*” hồi hướng cho họ. Đây là tâm lòng từ bi của Phật, Bồ Tát.

Người khác tán thán chúng ta, chúng ta cũng không sanh tâm hoan hỷ vì sự tán thán này chưa chắc đã là thật. Chúng ta tin là thật thì sẽ khổ đau, thế gian này chẳng khác gì một trò hề. Người ta tôn sùng chúng ta thì cần phải nghĩ rằng đức hạnh của mình chưa đủ, còn kém khuyết, so với Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì chúng ta chưa làm được gì để được tán thán như vậy. Điều chúng ta làm được là nhờ ân đức của Thầy dạy, chẳng đáng để mà tự hào, chẳng đáng để khoe khoang. Chẳng những nghĩ như vậy, chúng ta còn phải sanh tâm hổ thẹn vì đáng lẽ ra với năng lực này, chúng ta có thể làm được nhiều việc hơn.

Hòa Thượng xuất thân từ một gia đình bần hàn, không có gì, lưu lạc tha phương nhưng Ngài lại để cho thế gian này biết bao nhiêu sự hy sinh, cống hiến. Hòa Thượng Tịnh Không cũng là con người, Ngài là một phạm phu tiêu chuẩn. Ở nước ta còn có rất nhiều tấm gương đức hạnh đang được lưu truyền. Người có thể làm được những việc phi thường thì chúng ta gọi là Thánh nhân. Thánh nhân cũng là một con người bình thường rèn luyện thành.

Phật Thích Ca Mâu Ni cũng là một con người, một thái tử, Ngài cũng phải vượt qua mọi sự cám dỗ của trần gian, đặc biệt là ngôi vị hoàng đế, thứ mà nhiều người đổ bao xương máu để có được. Ngài trốn đi, bỏ lại sau lưng là đền đài, ngôi vị, vợ đẹp con khôn sau đó, Ngài trải qua đời sống khổ hạnh. Trong Kinh Hiền Ngu, chúng ta được nghe những câu chuyện về cuộc sống trong các đời quá khứ của Ngài, chúng ta lại thêm nề phục.

Chúng ta thấy ai đó làm được việc gì đó đều cho rằng họ là Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát cũng là con người. Chữ “*Phật*” xưa khi được dịch từ tiếng Phạn sang tiếng Hoa đã được người xưa đặt bộ nhân đứng đầu tiên, ý nói Phật là con người. Chữ “*Tiên*” cũng vậy có bộ nhân đứng và chữ sơn, nghĩa là người tu trên núi lâu ngày thành tiên.

Con người thường chìm trong “*năm dục sáu trần, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn*”. Vậy ai có thể đưa những tập khí đó xuống mức thấp nhất đã là con người phi thường. Người chỉ biết cho đi là người chân thật biết sử dụng tiền vì họ chỉ cho đi mà không tiêu sài cho tư dục cá nhân. Hòa Thượng dạy chúng ta có tiền là phước, dùng tiền là trí tuệ, tạo ra phước báu, công đức. Sử dụng tiền tạo nghiệp khiến tương lai vào tam đồ ác đạo thì đó là người không có trí tuệ.

Người xưa dạy: “*Người là trượng phu, ta không là trượng phu sao?*” Ý các Ngài dạy rằng người ta làm được trượng phu thì chúng ta cũng đủ năng lực làm trượng phu. Phật Bồ Tát và các tấm gương đức hạnh là các bậc trượng phu và chúng ta đủ năng lực để được như các Ngài. Tuy vậy, chúng ta chưa biết khai thác năng lực đó, vẫn bị tập khí sai sử hằng ngày, không thể cưỡng lại được. Chúng ta luôn luôn phải sanh tâm hổ thẹn để tập khí xấu ác đừng sanh khởi. Tâm hổ thẹn sẽ giúp chúng ta khắc chế những tập khí tầm thường. Chúng ta phải trấn trở với ý niệm rằng: “*Vì sao các Ngài, Phật Bồ Tát Thánh Hiền làm được mà chúng ta chưa làm được?*”.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng! Thần thức của con người rời khỏi thân xác rồi mà chúng ta vì họ mà niệm Phật hồi hướng hoặc dạy họ niệm Phật, như vậy họ có cơ hội vãng sanh hay không?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Rất là khó khăn. Niệm Phật quan trọng nhất là khi họ còn tỉnh táo, còn tiếp nhận được. Trước khi họ tắt hơi từ 3-7 ngày thì chúng ta niệm Phật cho họ sẽ có hiệu quả. Chúng ta còn vì họ mà nói rõ sự thù thắng của thế giới Tây Phương Cực Lạc, khuyên họ không được lưu luyến, hãy buông xả thân tâm thế giới***”. Trong thời gian họ còn tỉnh táo, chúng ta có thể dẫn dắt, khai thị cho họ rằng Ta Bà khổ đau, con người không ai tránh khỏi “*Sanh Lão Bệnh Tử*” nên phải buông bỏ tất cả mọi vướng bận trong tâm ân oán tình thù.

Hòa Thượng nói tiếp: “***Sau khi họ tắt hơi rồi mà nghiệp chướng của họ sâu nặng thì chúng ta chỉ có thể giúp họ tiêu một số nghiệp chướng chứ không thể giúp được nhiều hơn.***” Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng chúng ta đừng bao giờ chờ người khác, chờ con cháu mình hay học trò của mình giúp mình mà phải là chính mình. Chúng ta tự làm thì trong bảy phần công đức, chúng ta được bảy phần, người khác làm cho chúng ta thì trong bảy phần công đức, chúng ta chỉ được một phần. Nếu người khác làm cho để coi thì chúng ta chẳng được phần nào. Đàng đọa lạc thế nào chúng ta vẫn đọa lạc như thế đó.

Câu hỏi thứ 2: “*Kính bạch Hòa Thượng, trong thời gian Phật thất, con giữ được 6 ngày trì trai, tuy nhiên, vì không ăn nên bụng đói đến phát hoảng, không có sức niệm Phật. Nếu con ăn thì có phạm giới không ạ?*”

Hòa Thượng trả lời là: “***Không phạm giới, ngay lúc cần thiết thì có thể tạm thời khai duyên. Khi tôi mới học Phật tôi cũng ăn trước Ngọ, buổi tối sau Ngọ thì không ăn, tôi giữ được nhiều năm nhưng khi tôi đi thọ giới thì phải khai duyên. Buổi tối phải ăn vì thời lượng làm việc rất là nhiều, buổi tối còn lạy Phật, bái sám, không đủ sức lực, cho nên trong một tháng tôi thọ giới thì mỗi ngày buổi tối, tôi đều phải ăn.***”

“***Có rất nhiều người bình thường không ăn trước Ngọ, đến khi đi thọ giới, làm bộ làm tịch, chiều không ăn nhưng chỉ được hai ba ngày thì thể lực suy yếu, chân tay bủn rủn. Cho nên nhất định phải xem thể lực của mình và xem thời gian hiện tại mà chúng ta tu học ra sao. Chúng ta cần chuẩn bị tốt sức lực của mình thì mới có thể thành tựu.***”

Thích Ca Mâu Ni Phật trong câu chuyện của Ngài, Ngài tu hành khổ hạnh chỉ còn da bọc xương, đến lúc có một vị chư thiên đem đàn tỳ bà xuống gậy, dây đàn quá căng thì đứt, dây đàn quá trùng thì không ra âm thanh, đến khi điều chỉnh dây đàn vừa đủ thì âm thanh nghe rất hay. Ngài đã ngộ ra lý trung đạo và nhận bát cháo sữa cúng dường của cô gái Sujata. Đây là câu chuyện khai thị cho những người tu hành là khi làm bất

cứ việc gì cũng phải theo thể lực của mình, dù là như vậy nhưng vẫn luôn phải nỗ lực vượt hơn tập khí của mình, tránh trường hợp thoái lui mà cho rằng mình không thể vượt hơn được đâu.

Câu hỏi thứ ba: *“Theo lời sư phụ chỉ dạy thì Kinh Vô Lượng Thọ trước tiên phải tụng 3000 biến rồi mới đi tìm cầu sự hiểu biết. Trong lúc tụng 3000 biến đó thì tạm thời không nghe các đĩa giảng giải phải không ạ?”*

Hòa Thượng chỉ dạy: **“Giảng Kinh thì vẫn có thể nghe, không chướng ngại. Chuyên tụng là tu định và nghe giảng là giúp chúng ta khai ngộ. Hai việc này có thể đồng thời mà làm.”** Có người tụng Kinh nhưng không nghe giảng giải hoặc có nhóm người tụng Kinh là để đi giảng Kinh. Nếu họ tụng Kinh mà đạt được sức định thì từ sức định đó họ sẽ có được tâm thanh tịnh. Lúc này trí tuệ sẽ lưu xuất từ tâm thanh tịnh. Mấu chốt là họ phải đạt được sức định. Sức định đó phải có người kiểm tra xem là “tà” định hay “chánh” định. “Tà” định thì có tư tưởng kiến giải sai lầm nên nếu người có “tà” định mà đi giảng cho người khác thì vô cùng nguy hiểm.

Câu hỏi thứ tư: *“Kính bạch Hòa Thượng, người kết hôn có gia đình, làm thế nào để đoạn tình chấp ạ?”*. Hòa Thượng trả lời: **“Tình rất là phiền phức, phiền phức nhất chính là chấp trước. Chỉ cần không chấp là được. Ở tại gia cũng có thể làm Bồ Tát! Thiện tài trong 53 lần tham học chính là tham học với 53 vị thiện tri thức, phần nhiều trong số họ là tại gia, xuất gia chỉ có 5 vị.”**

Tôi có người bạn là cư sĩ tại gia, anh ấy có 3 năm nhập thất, đi đứng năm ngời luôn là niệm Phật, nhưng anh vẫn có thể điều hành, quản lý công ty, vẫn có vợ con. Điều kỳ tích là anh nghe đĩa Hòa Thượng giảng bằng tiếng Hoa, thế mà nghe một thời gian thì hiểu được tiếng Hoa và thậm chí có thể đọc và dịch tiếng Hoa. Tôi từng lấy một cuốn sách bài giảng của Thầy Thái Lễ Húc và mở bất kỳ một trang trong đó thì anh đã đọc và dịch được tiếng Hoa trên 60%.

Khi anh nói chuyện với vợ thì rất nhẹ nhàng, ga lăng, gọi vợ là người đẹp. Người vợ nét mặt rất hoan hỉ. Mỗi ngày anh vẫn chăm Mẹ, chăm vợ, đưa con đi học. Tôi quan sát thấy kể cả những lúc đó tay anh vẫn bấm số niệm Phật. Đây là một người mà chính mắt tôi nhìn thấy, không biết trong tâm anh ta thế nào, có còn chấp hay không thì phải chờ đến lúc anh ấy vãng sanh nhưng bề ngoài thì thấy anh sống ở thế gian mà không có dính mắc.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Họ không có chấp trước, không có phân biệt nên sự lý vô ngại, sự sự vô ngại. Chướng ngại của chúng ta là phân biệt, là chấp trước. Con người chân thật đạt được định, khai trí tuệ thì tâm sẽ hợp thành một thể với vũ trụ này. Chính mình là tận hư không khắp pháp giới, không có phân biệt chấp trước, có thể chuyển tình thành trí, chuyển phiền não thành Bồ Đề, chuyển sanh tử thành Niết Bàn.”**

“Đây chính là công phu! Nhưng làm thế nào để chuyển? Chúng ta vì sao không thể chuyển? Vì chúng ta “Mê” nên không thể chuyển. “Ngộ” thì có thể chuyển được cho nên tu học của Phật pháp chính là ở chữ “Ngộ”.

Cho nên hóa đơn đòi nợ đã đến mà vẫn còn chối cãi, cuối cùng vẫn phải trả trong sự tức tối. Nếu chúng ta bằng lòng trả trong sự vui vẻ thì mọi chuyện kết thúc, nợ đã trả xong, không vướng bận. Người sống trong tình mà không chấp trước, vẫn làm tròn bổn phận với gia đình, tâm không ngừng niệm Phật, chính là Bồ Tát ở thế gian./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!